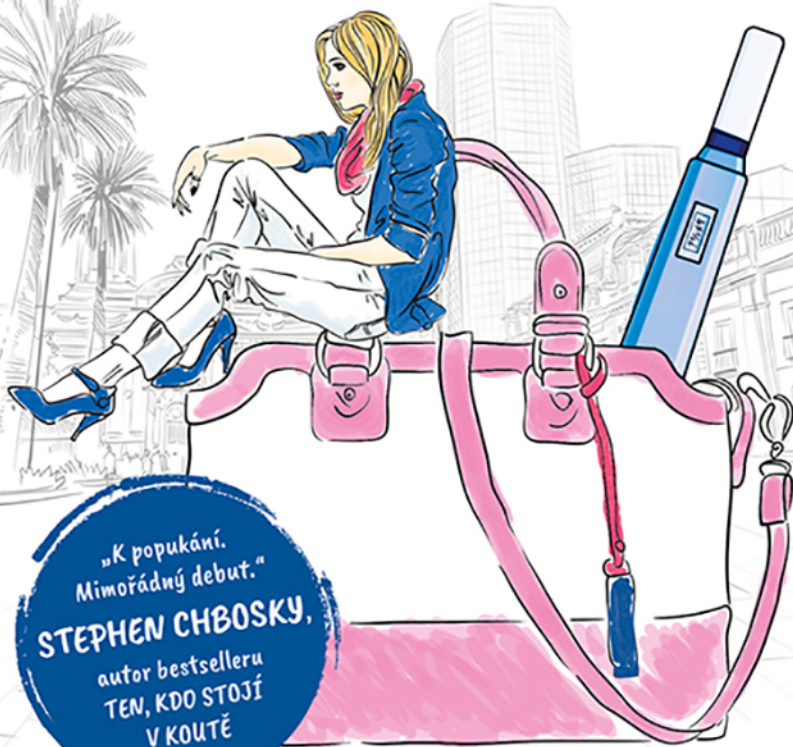

Netěhotná

Nikdy by ji nenapadlo,
že bude toužit po tom neprojit testem – až do teď

„K popukání.
Mimořádný debut.“

STEPHEN CHBOSKY,

autor bestselleru
**TEN, KDO STOJÍ
V KOUTĚ**

**Jenni Hendricks
& Ted Caplan**

Netěhotná

Pro mé děti.

Copyright © 2019 by Jennifer Hendriks and Ted Caplan

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Kupková, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0665-5 (pdf)

Netěhotná

Jenni Hendriks
& Ted Caplan

0. míle

Vsedě na ledovém prkénku třetího záchodku dívčích toalet jsem soustředěně tiskla stehna k sobě a zoufale se snažila nečůrat.

„Ronnie, už budeš? Musíme sebou hodit, jinak nestihnem první hodinu,“ naléhala Emily. Ne, ještě hned tak nebudu. A pozdní příchod je ta poslední věc na světě, která mě teď trápí.

„Ehm, běž napřed. Mám... dámské problémy.“ Jenom ne ty měsíčního rázu. Modlila jsem se, aby Emily rychle vypadla. Druhá sklenička pomerančového džusu s guavou byla dnes ráno rozhodně chyba. Proč jen je tak zatraceně lahodný? Konečně otevřela dveře. Na toaletu dolehla ozvěna halasného dupání, jak všichni spěchali do třídy, a pak... ticho. Zůstala jsem nehybná a napínala uši, jestli neuslyším být jen nepatrnou známku toho, že se blíží nějaký student, nebo ještě hůře, učitel. Ale bylo slyšet jen občasné kapání vody z kohoutku. Všichni byli na hodině. Zhluboka jsem si oddechla. A málem začala čůrat.

Bylo načase zjistit, jestli už moje noční můra konečně končí, anebo právě začíná. Pomalu jsem rozepnula přední kapsu batohu a šklubla sebou, jak se zvuk zipu odrazil od vykachlíkovaných zdí. Přestože jsem byla sama, nemohla jsem se zbavit dojmu, že někdo ví, co se zrovna chystám udělat. Sáhla

jsem do hlubin batohu a našmátrala to, co jsem schovala až na samé dno mezi rozházené propisky a polámané tužky. Opět jsem se posadila a zkoumala předmět, který mi ležel v dlani. Zdál se mi těžší, než jak jsem si ho vybavovala.

Návod jsem četla včera večer. Pak znovu, když jsem se vzbudila. A ještě jednou po snídani. Nedostatek pečlivosti se mi rozhodně nedá vyčítat. Ale teď, když přišla ta chvíle, se mi hrdlo sevřelo úzkostí. Co když ten proužek netrefím? Co když to udělám špatně? Mám jenom jeden kus a nesmím to zkazit. Zhluboka jsem se nadechla. Mám sakra skvělý známkový průměr, jsem členkou prestižní studentské organizace a na podzim nastupuju na Brownovu univerzitu. Mám nejlepší předpoklady zvládat čůrání na proužky na výbornou.

Trhnutím jsem otevřela tlustou fólii a vytáhla těhotenský test. Malé plastové okénko na mě prázdně civělo, připravené vyslovit verdikt nad mým osudem. Zkoušela jsem nemyslet na to, co se chystám udělat, strčila si tu věc mezi nohy a začala čůrat.

Na okamžik mě pohltila slast z rychle se vyprazdňujícího močáku, pak mnou jako ostří projel záchvěv paniky. Zapomněla jsem na jeden krok. V návodu stálo, že se má nejdřív upustit trochu moči a teprve potom tam proužek strčit. Bude takhle výsledek neplatný? Podívala jsem se dolů, jestli test funguje. Vlákňitý papír byl nasáklý a malé plastové okénko nabíralo světle šedou barvu. Má to tak být? Nebo to znamená, že jsem to rozbila? Mám přestat čůrat?

Pak se v okénku začala vynořovat tenká růžová čárka. Zastavilo se mi srdce. Vtom jsem si vzpomněla, že brožurka mluvila o kontrolní oblasti. Musely se objevit dvě čárky, aby značily těhotenství. Doufala jsem, že linka znamená, že je s testem všechno v pořádku. Zejména proto, že už jsem neměla co čůrat. Opatrně jsem test vytáhla zpod intimních partií a dbala na to, aby byl stále ve vodorovné poloze – přesně podle instrukcí. Tři minuty. Výsledek můžu odečíst za tři minuty. Budou to nejdelší tři minuty mého života.

Bloumala jsem pohledem všude možně, jenom malému okénku jsem se vyhýbala. Nejsem ten typ, co si musí pořádkem upravovat make-up nebo pokoutně kouří marihuanu, takže holčičí záchody nebyly zrovna místem, kde bych za poslední čtyři roky strávila hodně času. Čtyřicet pět vteřin zírání na stěny kabinky mi prozradilo, že jsem o moc nepřišla. Jediná věc, která mě rozptýlila, byla lehce úsměvná karikatura našeho ředitele a několik naléhavých varování před genitální nákazou ve fotbalovém týmu – nic nového pod sluncem. Odvážila jsem se letmo pohlédnout na test. Pořád jedna čárka.

Zaplavila mě vlna naděje. Možná to má jen zpoždění. Možná že vyšiluju zbůhdarma. Jako když jsem si myslela, že jsem vyhořela na eseji u oborové zkoušky z angličtiny. Ačkoli jsem plně neobjasnila tematické podobnosti mezi Dickensovými *Nadějnými vyhlídkami* a Thackerayovým *Ľarmarkem marnosti*, pořád jsem dostala plný počet bodů.

Mám pocuchané nervy z přijímaček na vysokou, maturitního plesu a zkoušek. Nemluvě o tom, že to pravděpodobně budu já, kdo dostane za úkol přednést slavnostní projev na závěr studia. Prostě se to asi jenom opozdilo. Zamrkala jsem. Není to nezřetelný náznak objevující se druhé čárky? Opřená o dveře kabinky jsem se snažila natočit okénko víc na světlo. Kdybych jen mohla –

Dveře toalet se s prásknutím rozletěly.

Nadskočila jsem. Jako ve zpomaleném filmu jsem viděla, jak mi test proklouzl mezi konečky prstů a padá z ruky. Vrhla jsem se vpřed v zoufalém pokusu ho zachytit, ale nahnátla jenom vzduch. Test se v letu přetočil a dopadl na zem, s nepřeslechnutelným žuchnutím přistál na dlaždičkách, skutálel se pode dveřmi a svou rotaci zastavil na podlaze přesně uprostřed místnosti.

Fajn, teď není vhodný okamžik panikařit. Musím zachovat klid. Možná ho ta příchozí neuvidí. Možná je slepá. A hluchá.

Možná bude katastrofální zemětřesení, škola se zborčí a všichni zahyneme. Missouri musí někde mít tektonický zlom.

Dus. Dus. Dus. Zpoza dveří kabinky jsem viděla, jak pár černých ošoupaných kanad přechází k místu, kde ležel test nasvícený paprskem slunce jako v záři reflektoru. Natáhla se k němu ruka s okousanými nehty a mírně oloupaným zeleným lakem.

„No né.“

Kdo je to? Kdo má teď mou počůranou budoucnost ve svých rukách? Přitiskla jsem oko k prasklině ve dveřích. Příliš velké černé tričko. O číslo menší roztrhané úzké džíny. Černé vlasy s odrůstající vybledle tyrkysovou barvou, které vypadaly, že už pár dní neviděly hřeben.

Ne. Středoškolští bohové nemohou být tak krutí. Bailey Butlerová. Černá díra Jeffersonovy střední plná zloby a temnoty. Kdybyste ji pozdravili na chodbě, odpoví vztyčeným prostředníčkem. Natož pomyslet, co by se stalo, kdybyste se k ní pokusili přisednout u oběda. V jídelně měla celý stůl jenom pro sebe, protože doslova štěkala na každého, kdo se k ní byť jen přiblížil.

Šušovalo se, že když ji rozehrávač fotbalového týmu namíchl nějakou poznámkou, koupila si kapesní nůž a vyryla na něj jeho jméno. Byla mrzout. Byla cynická. Bylo nadmíru nepříjemné být v její blízkosti. Bývala to taky má nejlepší kamarádka.

Bailey si test strčila pod nos a začenicichala. „Ještě čerstvý.“ Její pohled přešel po místnosti a zastavil se na mých bílých adidaskách. „Á, tohle bude legrace.“

Pozná pořád můj hlas? Naposledy jsme spolu mluvily skoro před čtyřmi lety. Jen tak pro jistotu jsem nasadila hluboký tón a zahuhňala: „Ehm, kdybys mi to mohla podat zpátky, to by bylo super.“ Prostrčila jsem ruku pode dveřmi a doufala, že bude mít slitovnou náladu.

Bailey se uchechtla. „Dobrý pokus. Ale jsem si celkem jistá, že Batman otěhotnět nemůže.“ Skrz mezeru ve dveřích jsem

viděla, jak rázuje sem a tam, ruce za zády, a koutky úst se jí stočily nahoru. Ten úsměv jsem znala. Takhle jsem si představovala, že se tvářili katoličtí kněží, když prováděli španělskou inkvizici.

„Chloe McCourtová?“ zkusila to Bailey. Seděla jsem na míse v hrobovém tichu. Tuhle hru hrát nebudu ani náhodou. Prostě počkám, až ji to přestane bavit. Bailey přimhouřila oči. „Ne. Calvin se s ní rozešel. Je vyloučeno, že by po tom, co na dvoře spálila jeho fotbalový dres, už sbalila dalšího; at už si vycpává podprsenku sebevíc. Hmmm. Tohle je zapeklité. Ella Tranová? Ta je dost blbá na to, aby si spletla mentosky s antikoncepcí.“

„Naval to zpátky.“ Snažila jsem se, aby můj hluboký hlas zněl energicky, ale vyznělo to spíš zoufale.

Bailey úkosem vrhla zkoumavý pohled na moje boty. „No, ještě je tu dlouholetá členka klubu Penis měsíce Olivia Blumová...“

„Ne!“ vyhrkla jsem uraženě.

„Ááá. Kritická. Máme náповědu. Kdo si myslí, že je lepší než všichni ostatní?“ Bailey si poklepala na bradu. „Faith Bidwellová?“ Nehodlala se vzdát. Musela jsem to skončit, než přijde někdo další.

„Sakra. Nikomu to neříkej. Můžeš mi to teď vrátit?“

Čekala jsem s nataženou rukou. Nebyla jsem si jistá, jestli mi na tenhle celkem obstojný trik skočí, ale udělala krok směrem ke kabině. Třeba už ji ta hra nudí. Pocítila jsem jiskřičku naděje. Jenže pak, místo aby se sehnula a podala mi test, vyskočila a zavěsila se na horní hranu kabinky.

„To mě podrž!“

Vyjekla jsem. Bailey se nakláněla přes okraj zdi a seshora se na mě culila.

„Bailey! Slez dolů!“ zběsile jsem na ni gestikulovala.

„Zdá se mi to? Život nemůže být takhle dokonalý,“ zajásala se škodolibým uspokojením.

Bojovala jsem s oblečením a celá zrudla, jak jsem se snažila natáhnout si kalhotky a džíny, aniž bych se vystavila Bailey-inu pobavenému pohledu.

„Mohla bys laskavě?“ nasupeně jsem k ní vzhledla.

Kupodivu sklouzla Bailey bez protestů dolů. Konečně oblečená jsem rozrazila dveře kabinky. Čekala tam na mě.

„Veronica Clarková, to je ale překvapení,“ protáhla. „Počkej. Chci, abych na tuhle chvíli do smrti nezapomněla.“ Sáhla si do zadní kapsy, vytáhla mobil a namířila ho na mě.

„Neopovažuj se...“

Stiskla spoušť, a když zkoumala výslednou fotku, usmála se. „Takhle si tě navždy uchovám v paměti.“ Bailey otočila obrazovku telefonu ke mně. Byla jsem zachycená, jak se vrhám po foťáku, pusou otevřenou ve výkřiku.

„Nedávej to na internet!“ vyhrkla jsem dřív, než jsem se stačila zarazit. Absolutní ponížení na sociálních sítích bylo to poslední, co mi teď scházelo.

Bailey se na snímek láskyplně usmála, než si mobil strčila do kapsy. „Klídek. Něco tak vzácného by byla škoda sdílet.“

„Už to můžeme skončit? Máš, co jsi chtěla. Ztrapnila jsi mě. Vysmála ses mi. Měla jsem už tak blbý den a ty jsi mi ho ještě zhoršila. Můžeš teď prosím vrátit ten test?“

Bailey se zadívala na mou napřaženou ruku a zvedla obočí. „Pořád nosíš prsten cudnosti. Jenom zachovááš dekorum, nebo je to nějaký typ panenského početí?“ Rychle jsem ruku stáhla, ve tvářích celá rudá. Na Bailey byl spoleh, že nepřehlédne jediný drobný detail, který by mohla využít k mému trýznění. „Páni. Tohle je fakt naprosté kliše.“

„To není žádné kliše!“ vyprskla jsem.

„Královna plesu, premiantka, řečnice na promoci, křesťanka a těhotná, to je pěkně tuctové kliše.“

„Tak zaprvé, jsem sice kandidát na závěrečný proslov, ale Hannah Ballardová má mnohem víc mimoškolních výkonů než já. Přestože jsem složila víc volitelných mezinárodních

zkoušek než ona a myslím, že by se měla vzít v úvahu moje charitativní činnost...“

„Bože, ty jsi takový šprt...“

„A byla jsem v plesovém výboru, ne královna plesu. Takže rozhodně žádné kliše,“ dokončila jsem.

„Máš pravdu. Hluboce jsem se mýlila. Přijmi mou omluvu. Je to naprosto otřepané skoro-klišé.“

„Vím, že je to pro tebe téměř nemožné, ale mohla by ses na minutku přestat chovat jako svině?“

Bailey se na mě podívala mírně udiveně. „Ne. Proč bych to dělala?“

Něco ve mně přeskočilo. Po jednom a půl týdnu mučivých obav, krádeži těhotenského testu mé starší sestře a zadržování moči celé ráno se teď ještě musím vypořádat s tím, že Bailey je Bailey? Říká se, že člověk vidí rudě – není to pravda. Ve skutečnosti vidí bíle. Je to, jako když se spustí blesk. V příštím okamžiku jsem se přistihla, jak se střemhlav vrhám po ruce držící test. Bailey na poslední chvíli ucukla, a jak jsem letěla vpřed, zapotácela se pár kroků zpátky.

„Krucí, holka. Zklidni hormon. Nedostaneš to zpátky, dokud mi něco neslíbíš.“

„Až naprší a uschne,“ odfrkla jsem si, a jen co jsem opět získala stabilitu, skočila jsem po ní podruhé. Narazila zády do umyvadla, ovšem mým marným pokusům vykroutit test z jejího sevření se jenom smála.

Konečně se mi podařilo chytit jí ruku. Vší silou jsem se ji snažila přinutit test pustit, když jsem na krku ucítila něco studeného a ostrého.

„Řekla jsem, uklidni se.“

Zkameněla jsem. Opatrně jsem stočila pohled na náš odraz v zrcadle na stěně. Bailey mi držela na krku černou plastovou věc. Chvíli trvalo, než mi došlo, co to je, protože jsem to doposud viděla jen v policejních akčňácích. Byl to paralyzér. Měla u sebe paralyzér, k čertu.

„Proboha. Jak jsi to dostala do školy? Za to by tě mohli vyhodit! A to ani ne měsíc před maturitou!“

Bailey ohrnula nos. „No jasně. Tohle je první, co tě napadne, když na tebe někdo vytáhne paralyzér.“ Pustila jsem jí zápěstí. Bailey na mě přestala mířit a udělala krok stranou. „Takže kde jsme to přestaly? Aha, ten slib. Dám ti test zpátky, když mi slíbíš jednu hrozně důležitou věc: že tvůj reprodukční partner nebyl Kevin Decuziac.“

Potlačila jsem záupnění. Věděla, že chodím s Kevinem. Celá škola to ví. Kevin je hvězda fotbalového mužstva. Hraje v naší kostelní kapele. Všichni ho mají rádi, dokonce i moji rodiče. Jistě, jeho známky jsou jenom ucházející, ale bohatě to vynahrazuje svým ztřeštěným smyslem pro humor. A, co je hlavní, je mi zcela oddaný. Jenom Bailey proti němu může něco mít.

Když viděla můj výraz, nakrčila nos v hraném zděšení.

„BLÉÉÉÉÉÉ!“

„Nechápu, co tě na tom překvapuje,“ zabručela jsem na svou obranu.

„Nevím, asi pořád doufám, že začneš používat ten svůj jedničkářský mozek a rozejdeš se. Nebo že umře na ebolu nebo něco. Br! Br! Br!“ Udělala dávivý zvuk, jako by byla kočka, která spolkla chlupovou kuličku. „Nemůžu uvěřit, že sis toho ocala, co se na tebe pořád lépe jako žvejkačka, pustila k tělu!“ Předklonila se, aby předvedla další dávku znechuceného zvracení, a já si všimla, že ve svém hereckém entuziasmu položila paralyzér na okraj umyvadla.

Zatímco zaujatě předstírala, jak blinká po celé podlaze, popošla jsem k němu a popadla ho. Trvalo jí několik dalších záchvatů suchého dávení, než zaregistrovala, že ta malá černá věc míří na ni. Když se tak stalo, maličko se jí rozšířily zorničky.

„Fíha,“ usmála se.

„Dej to sem.“ Snažila jsem se znít výhrůžně jako táta, když zuří, že si brácha hraje s jedním z jeho podepsaných baseballových míčků.

„Jen do toho.“

„Cože?“ Zmateně jsem paralyzér o chlup sklonila.

Bailey přistoupila blíž, naprosto neznepokojená faktem, že na ni míří byt' ne smrtonosná, ale i tak nejspíš velmi bolestivá zbraň. „Nikdy jsem to nepoužila. Chtěla bych vědět, jaké to je.“

Najednou ze mě vyprchal všechen hněv. Bailey je pořád stejná. Pořád ten typ člověka, co by udělal kdejakou pitomost, jako nechat sebou prohnat kdovíkolik voltů, jenom aby mohl říct, že to zkusil. A já z ní pořád můžu vyletět z kůže.

Bailey vypadala zamyšleně. „Zajímalo by mě, jestli mi půjde od pusy pěna.“

„Nehodlám tě paralyzovat.“

Zklamaně vzdechla. „Myslela jsem si to.“

Stály jsme tam, zíraly na sebe a nevěděly, co by mělo přijít dál.

„No tak, Bailey. Jsme kamarádky.“ Zrovna to jsem říkat neměla. Ústa se jí zkřivila v cynickém úšklebku.

„Cože jsme?“

„Chci říct... totiž...“

„Jsme zase v sedmáku?“ vykulila Bailey oči s hraným překvapením. Podívala se dolů na svoji hrud'. „Hmmm. Mám tady pěkné dva kopečky, takže asi ne.“ Probodla mě pohledem. „Z toho vyplývá... ne kamarádky.“

Po dobrém z ní test nikdy nedostanu. Takže jsem udělala to jediné, co mě napadlo. Hodila jsem paralyzér do umyvadla a položila ruku na kohoutek. O černý plast pleskla kapka vody.

„Dej sem ten test, nebo bude koupel.“ Po Baileyině tváři přeběhl výraz skutečného zděšení. O milimetr jsem pootočila kohoutkem. Na paralyzér sklouzla další kapka. „Řekla bych, že ta věc nebude vodotěsná.“

Bailey bezděčně udělala krok směrem ke mně. „Nedělej to. Máma mě zabije. Po růžové pistoli je to její nejoblíbenější kousek. Je teď celá blázen do sebeobraný.“

Usmála jsem se, napřáhla k ní nataženou dlaň a čekala. S povzdechem mi test mrskla do ruky. Málem se mi úlevou podlomila kolena. Bez dalšího ohlížení jsem zmizela v nejbližší kabině a zamkla za sebou dveře.

„Ale no tak,“ volala za mnou, „myslela jsem, že jsme kámošky. Copak se o tenhle okamžik se mnou nechceš podělit?“

Ne. Nechtěla jsem se o ten okamžik dělit. Nechtěla jsem ho vůbec prožívat. A teď když nadešel, nemohla jsem sebrat odvalu se na ten pitomý test podívat.

Bailey začala prozpěvovat starou písničku od Hanny Montany: „*Jsi kamarádkou můj, co při mně vždycky stojí...*“

Snažila jsem se ji vytěsnit, zhluboka se nadechla a podívala se dolů. Dvě tenké růžové čárky, jedna vedle druhé.

Pozitivní. Vyšlo to pozitivně.

Ztuhla mi krev v žilách. Před očima se mi udělaly mžitky. Z Baileyiny písničky se stalo přidušené hučení. Viděla jsem, jak na plastový proužek v mé ruce skáply dvě velké slzy.

Zpívání ustalo. Uslyšela jsem bouchnutí, a když jsem vzhlédla, viděla jsem, že Bailey už zase visí přes dvířka kabinky. Neměla jsem ani sílu cítit se trapně, že se mi z očí hrnou slzy a teče mi z nosu. Všechno mi bylo jedno. Jediné, co mi jedno nebylo, byly dvě čárky.

„A sakra,“ řekla beze stopy potěšení. Dokonce se zvládla tvářit, že jí mě je trochu líto. Z nějakého důvodu mě to ještě víc rozbřečelo.

Když jsem o několik minut později s napuchlým, ale už ne usazeným obličejem vyšla z kabinky, překvapilo mě, že na mě pořád čeká. Byla usazená na kraji umyvadla a nohy v kanadách se jí pohupovaly sem a tam.

„Mrzí mě to. To je vážně prekérie.“

Chtěla jsem ji provrtat pohledem, ale nedokázala jsem se jí ani podívat do očí.

„Mohla by sis to nechat pro sebe? Prosím?“ vypravila jsem ze sebe stěží šeptem. I mně samotné to znělo uboze

a nepřesvědčivě. Kdo by si nechal ujít takový drb? Zнала jsem svou pověst. Samé jedničky. Volejbalová reprezentantka. Vedoucí debatního kroužku. Čistá pleť, krásné vlasy, roztomilý nosík. Všeobecně oblíbená a s nejnadějnějšími vyhlídkami na úspěch. Jinými slovy, jakkoli všichni předstírali, že mě mají rádi, většina se nemohla dočkat, až se namořím do nějakého skandálu. Dokázala jsem si živě představit samolibý výraz Hannah Ballardové, až se dozví, že bude mít závěrečný proslav. Byla jsem si celkem jistá, že těhotenství znamená automatickou diskvalifikaci. Což je tak nefér. Přece to nijak neovlivní moje známky a...

„Bože. Ať už myslíš na cokoli, přestaň. Vypadáš, že si každou chvíli naděláš do kalhot. Nikomu to neřeknu.“ Baileyin hlas mě vytrhl z roztácející se spirály beznaděje.

„Ne? Jak to?“ uklouzlo mi nevěřičně.

Bailey pokrčila rameny. „Protože všichni na týhle škole jsou kretění.“

Píp. V batohu mi zavibroval mobil. Znovu. A znovu se mi zkroutily vnitřnosti. Nedokázala jsem se uvolnit. Jako bych měla na čele obrovský blikající neonový nápis TĚHOTNÁ. Pokaždé když jsem při cestě chodbou někde zahlédla svůj odraz, představovala jsem si, jak bude vypadat za pár měsíců, s vyčnívajícím břichem a vystouplým obrysem pupíku na tričku. Nebyla jsem si jistá, jestli nevolnost, která mě přepadla, patří k raným příznakům, anebo je způsobená nervy. Ale to nebylo to nejhorší. Nejhorší byla příčina toho, proč mi v batohu co tři a půl minuty vibroval telefon. Nejhorší byl Kevin.

Nebyla jsem připravená mu to říct. Zvládla jsem se mu celý den vyhýbat. Naštěstí jsme neměli žádnou společnou hodinu. A přes oběd jsem se schovala v knihovně, to jest na místě, kam jeho noha zaručeně nikdy nevkročí. Ale tím jsem nezastavila příval esemesek. Vytáhla jsem mobil.

Kevin: 🙄 🐱 🏠 🚗 ?

Kevin:

Kevin:?

Kevin:?

Kevin:

Kevin:

Kevin:

Povzdechla jsem si a nacpala mobil zpátky do batohu. Nemůžu se mu navěky vyhýbat. Ale co mu asi tak mám říct? *Ahoj miláčku, ačkoli jsme soustavně používali kondom, a někdy nejen jeden, stejně se mi povedlo do toho olítnout.* Typická noční můra každého náctiletého kluka. Naštěstí je dnešní vyučování u konce. Za pět minut pro mě přijede auto a problém se přesune na moje zítřejší já. Pohledem jsem pročesávala parkoviště a pátrala po promáčknuté Toyotě Sienna paní Hennisonové, připravená podat olympijský výkon ve sprintu, jakmile ji zahlédnu.

Najednou se mi zatmělo před očima, jak mi je někdo ze zadu zakryl rukama. Vyjekla jsem.

„Hádej, kdo jsem, kotě!“

Moje štěstěna očividně pořád nestála za nic. „Ahoj, Kevin.“ Sundal mi dlaně z očí a otočil mě čelem k sobě. Šedomodré oči, vlasy, jejichž přirozené vlnky a kudrliny vytvářely pomilováníhodný rozcuch, a úsměv, ze kterého jsem tála. Tím úsměvem jako by pokaždé, když mě viděl, říkal, že nemůže uvěřit svému štěstí. Starostlivě zkoumal můj výraz.

„Oj. Nevyděsil jsem tě?“

„Ne. No, možná trochu.“

Natáhl se ke mně a začal mi třít ruce. „Je všechno v pohodě?“ Chtěl se mi podívat do očí. Honem jsem je sklopila v obavě, aby nevyzradily moje tajemství. „Neodpovědělas mi na esemesky.“

„Promiň. Měla jsem... é... spoustu práce.“ Než mohl Kevin vyzvídat dál, poplácal ho po rameni procházející kamarád.

„Uvidíme se u Connerů?“

„Jasná páka,“ ubezpečil ho Kevin šťouchnutím loktem a otočil se zpátky ke mně. „Říkal jsem ti, že Connera vzali na Floridskou univerzitu? Quinn jde na Arizonskou státní. Hudson se zase chce dát k mariňákům. Všichni někam mizí.“

„Já vím. Poslední ročník. Je to síla.“

Shlédl na mě a po tváři mu přeběhl otrávený výraz.

„Snažíš se přilít olej do ohně?“ zeptal se. Zmateně jsem zamrkala. Pak mi došlo, že mám na sobě svou novou mikinu s logem Brownovy univerzity.

„Ne. Koupili mi ji rodiče. Víš jak. Jsou celí nadšení.“

Chvilí si pohrával se zipem a pak se zakřenil. „Pořád ještě můžeš propadnout u závěrečných zkoušek. Pak bys mohla jít se mnou na Missourijskou státní.“ Teď bylo na mně, abych se zatvářila otráveně. Tohle téma už jsme probírali. Vykroutila jsem se z jeho sevření.

„Nemohli bychom přestat?“

Našpulil pusy. „Ale no tak. Jenom si z tebe utahuju.“

Přitáhl si mě zpátky k sobě. „Co je za problém?“

„Nic.“ Nedokážu mu to říct. Ne mezi všemi spolužáky, když nám ještě za zády stojí pan Contreras řídící dopravu. Teď a tady na parkovišti prostě není to správné místo ani správná chvíle na sdělení tohoto typu. Ne že bych měla nějakou představu, jak by takové správné místo a správná chvíle měly vypadat.

„Vážně, jen jsem si dělal legraci. Víš přece, že za tebou budu do Rhode Islandu jezdit. Každý víkend. Na tuty.“

„Vím.“

„Moje sexy kočka z nóbl univerzity,“ obdařil mě škádlivým úsměvem.

Jeho šarmu bylo těžké odolat. Sevřelo se mi srdce. Brzy to všechno zničím.

„Mám tě ráda.“ I mým uším to znělo mdle.

„Určitě?“ Pátravě se na mě zadíval.

„Určitě.“ Vložila jsem do svého hlasu co nejvíc přesvědčení v naději, že si na to později vzpomene.

Kevin se potěšeně zazubil. „Tak to je hlavní.“

Doufala jsem, že to tak je. Ale pochybovala jsem o tom. Znovu mě políbil. Ovšem když se naše ústa setkala, obvyklé motýlí šimrání v břiše se nedostavilo; ten důvěrně známý pocit závratné euforie byl ten tam. Místo toho jsem cítila jenom změt rtů, zubů a jazyka. Byla jsem příliš nervózní. Jediné, co jsem měla před očima, když jsem přivřela víčka, byly dvě růžové čárky.

„Ronnie! Přestaň se oslintávat a nasedni do auta!“ rozlehl se po dvoře Emilyin hlas. Vytrhla jsem se Kevinovi a rozběhla se.

Ušmudlaným zadním okénkem dodávky paní Hennisonové jsem sledovala míhající se řadu krámků a rychlých občerstveních. Emily, Jocelyn a Kaylee, moje nejlepší kamarádky už od začátku vyšší střední, měly nosy zabořené do svých mobilů. Všechny jsme chodily do stejného kostela a paní Hennisonová nás vozila do školy od druhého týdne devátáku, kdy si Joey Mitchell v autobuse stáhl kalhoty a mával svým mužstvím na Jocelyn. Krátce nato byl Joey poslán do vojenské školy, ale co se stalo, nedalo se už se odestát. Naši rodiče se kolektivně rozhodli, že sdílení auta je jediná bezpečná možnost.

A tak se vytvořila naše skupinka. Já sice měla řidičák, ale mohla jsem spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát mi rodiče půjčili auto. To nás mohlo diskvalifikovat ze společenského života, navíc s účastí na extra oborových hodinách, akademickém desetiboji, v debatním kroužku a školních novinách. Ovšem s Kevinem po boku jsme byly na každém večírku vítanými hosty. Nebyly jsme vůdčími osobnostmi kolektivu, ale všichni věděli, kdo jsme. A teď nás všechny přijali na dobré univerzity a brzy jsme měly vypadnout z našeho nudného, bezvýznamného městečka. Za předpokladu, že složíme závěrečné zkoušky. A za předpokladu, že... myšlenky se mi rozprchly před představou toho, co budu muset udělat, jestli se chci na podzim uvelebit na koleji na východním pobřeží.

Kaylee vzhledla od obrazovky telefonu. „Tak je to zařizené. Táta souhlasil, že přeloží svůj rybářský výlet.“

Jocelyn se zakřenila. „Jak jsi ho přesvědčila? Udělala jsi ‚psí oči‘ nebo ‚chvějící se rty‘?“

„Použila jsem fakta. Řekla jsem mu, že se na tu chatu jezdíme šrotit každý rok a teď je naše poslední příležitost, takže okouni budou muset počkat. No a pak jsem možná trochu fňukala.“ Holky se zasmály.

Biflovací víkend. Úplně jsem na něj zapoměla. Každý rok před uzávěrkou klasifikace jsme se na celou sobotu a neděli nastěhovaly do rybářské chatky Kayleeina táty a šprtaly na zkoušky. Ze začátku s námi vždycky jel někdo z dospělých, ale loni už nás pustili samotné. Jocelyn půjčili rodiče auto, což od nich asi nebylo zrovna moudré; sotva se udržela ve svém jízdním pruhu. A v levotočivých zatáčkách byla dost nesvá. Ale nějak jsme zvládly dorazit v celku. Prokousávaly jsme se výpisky, pily nadměrné množství sodovky a koukaly na romantické sladárny. Bylo to fantastické.

Emily do mě štouchla.

„Víš jistě, že to zvládneš?“

Poděšeně jsem se na ni podívala. Jak to ví? Vypadám v obličejích nějak jinak? Nebo už je na mně vidět, že tloustnu?

„Celé dvě noci odloučená od Kevina,“ pokračovala. Ulevilo se mi. Jako jediná z naší party jsem měla kluka a ostatní si mě kvůli tomu pořád dobíraly. Byla jsem nicméně jejich jediným přímým zdrojem informací o sexu, takže si dávaly pozor, aby to s rypáním nepřehnal.

„Vždycky ho ještě můžeš vzít s sebou,“ navrhla Kaylee nevinně.

„Jo, co přesně si myslíš o polygamii?“ zajímala se Emily.

„Vsadím se, že by nám mohl opravdu pomoci, až si budeme potřebovat *oddychnout* od učení,“ uculila se Jocelyn a významně zakmitala obočím.

„Ale SLEČNY!“ ozvalo se z předního sedadla napomenutí paní Hennisonové a všechny tři se rozřehtaly.

Z poklidu nás vytrhlo ostré zatroubení. Ohlédla jsem se přes zadní sklo. Byla to Bailey. Uvelebená v pohodlně sklopeném sedadle své otlučené Toyoty Camry a s rukou visící ležerně z okýnka na mě líně mávla. Emily ohrnula nos.

„Brr. Co po nás tahle socka chce?“

„Živoucí důvod, proč z chaty nevylezu, dokud nebudu umět odříkat svoje poznámky z matiky nazpaměť.“ Kaylee si vytáhla učebnici. „Takhle teda rozhodně skončit nechci.“

Jocelyn se otočila ke mně. „Nebyly jste něco jako kamarádky, někdy na nižším stupni?“

Emily vypoučila oči: „Úplně bych zapomněla! Nezatkli ji loni na tom školním výletě do muzea Laury Ingalls Wilderové?“

„Prý tam na kočárek vyryla svoje jméno,“ spekulovala Kaylee.

„Ne, ukradla čepec,“ oponovala Emily.

„Koho to zajímá? Kamarádily jste se, ne? V prvním ročníku přišla na tvou narozeninovou oslavu,“ trvala na svém Jocelyn. Cítila jsem na sobě tázavé pohledy.

„To jenom, že mě máma přiměla ji pozvat. Ale nebyly jsme si nějak blízké. Vždyť ona je úplný magor,“ zatukala jsem si prstem na čelo. Holky se zasmály.

Okamžitě jsem svých slov zalitovala. Neměla jsem žádný dobrý důvod lhát. Mým kamarádkám by to bylo jedno. Tak proč jsem neřekla pravdu?

O deset minut později jsem se vysoukala z dodávky a vlekla se po popraskané asfaltové příjezdové cestě nahoru ke vstupním dveřím. Táta už byl doma. Jeho ford stál před barákem, s nárazníkem pokrytým samolepkami „Moje dítě je vzorným žákem Jeffersonovy střední“.

Opatrně jsem otevřela dveře, aby nezaskřípaly, po špičkách jsem přešla chodbu a zamířila po schodech nahoru do svého pokoje. Rozevřela jsem si notebook a rychle projela všechny

sociální sítě, na které jsem si dokázala vzpomenout. Hledala jsem Baileyin profil. Ale ukázalo se, že je to skutečná rebelka. Našla jsem akorát starou facebookovou stránku a to jediné, co na ní bylo, byla fotka jejího prostředníčku. Vydechla jsem a cítila, že mi napětí v žaludku trochu povolilo.

Potom jsem třesoucími se prsty vytukala slovní spojení, které mi vytanulo na mysli hned, jak jsem uviděla dvě růžové čárky.

Potratová. Klinika.

Slunce zapadlo a můj pokoj ozařovala jenom rozsvícená obrazovka počítače, která moje ruce nořila do přízračně modrého světla. Byla jsem vyčerpaná. Napsat ta dvě slova byla nejjednodušší část procesu. Posledních pár hodin jsem strávila pročítáním zastaralých informací a brouzdáním po zavádějících stránkách. Konečně jsem znala odpověď.

Dvě hodiny odtud je klinika. Jsem zachráněna.

Opět jsem před sebou měla svoji budoucnost. Seznámíme se s novou spolubydlící na Brownově univerzitě. Návštěvy knihovny a studium do pozdních hodin. Debaty s profesory. Případná stáž. Promoce. Kariéra ve velkém městě. Podkrovní byt v centru. Drahé lodičky. Poradní místnost plná lidí, kteří mě zbožně poslouchají. Po práci něco dobrého k pití. Vlastní účet na Netflixu. Ale mobil ležel netknutě vedle mě. Nemohla jsem se přimět vytočit číslo. Co se stane, když to neudělám?

Uslyšela jsem dětský pláč a polekaně vyskočila od počítače.

„Ronnie, pojď dolů na večeři. Tvá sestra je tu,“ zavolala na mě máma. Chvatně jsem zaklapla notebook a spěchala ze schodů.

Kam až moje paměť sahá, vždycky jsem u jídelního stolu seděla vedle táty pod bohulibým nápisem „Požehnej nepořádku“. Můj kostkovaný podsedák na staré nečalouněné židli byl flekatý a tak tenký, že bych stejně tak dobře mohla

sedět přímo na dřevě. Místnost byla cítit tisícem večerí, které se tu za ta léta podávaly. O něco útěšnější byl závan vůně kuřete a sýra, zejména v situaci, kdy decibely v pokoji dosahovaly úrovně někde mezi rockovým koncertem a letištní ranvejí.

Můj malý bráška Ethan si hrál s tátovým mobilem, z jehož repráčeků hřměly ohlušující exploze. Moje pětiměsíční neterť vřískala na Melissu, moji sestru, která se jí snažila do pusy napat lahvičku. Vedle ní pohazoval můj dvouletý synovec po zemi sezamové rybičky a vřeštěl: „Hledejte Nema! Hledejte Nema!“ Můj švagr honil nejstarší dítě, Logana, kolem stolu a uprošoval ho, aby si hačnul. Logan třímal oslnivě blikajícího robota, který vydával hlasité laserové zvuky. Uprostřed toho všeho seděl můj táta a stoicky upíjel pivo.

Vešla máma, ve tváři široký úsměv a v rukou pekáč zapечeného kuřete v nudlích.

„Pomodlíme se?“

Všichni jsme se chytili za ruce, můj synovec byl donucen sednout si do židličky pod pohružkou, že mu bude odebrán pan Robotík. Táta mě pevně stiskl. Jeho ruka byla velká, hrubá a hřejivá.

„Děkujeme ti, Pane, za toto jídlo...“ začala máma.

„Logane! Okamžitě sednout!“ zaječela Melissa. Můj synovec vklouzl pod stůl. Cítila jsem, že mě tahá za tkaničky bot.

„A děkujeme ti, Pane,“ pokračovala máma nevzrušeně, „že jsi požehnal naši dceru Veronicu přijetím na Brownovu univerzitu. Bude první vysokoškolačkou v rodině.“ Táta mi zmáčkl ruku, sklouzl ke mně pohledem a koutky úst mu jemně pošukávaly.

„Logane! Ale honem! Jedna! Dva!“ počítala sestra.

Máma vyjekla a chytila se za nohu. „Logane, nekousej ba bičku. To se nedělá.“

„Prostě ho kopni,“ utrousil táta, ale myslím, že to kromě mě nikdo neslyšel.

„Pete! Udělej s ním něco!“ vyštěkla sestra, zatímco miminko tuto chvíli využilo k tomu, aby se poblinkalo. Táta se zasmál a vzápětí se to snažil zamaskovat kašlem.

„Amen,“ dokončila máma a ponořila naběračku do smetanové omáčky. „Kdo si dá první?“

Zbytek večere proběhl poměrně přijatelně; na stěně skončilo zásluhou malého Logana pouze minimální množství zapечených těstovin. Když jsme se dostali ke zmrzlinovým pohárům, sestra vstala a odkašlala si.

„Chtěli bychom vám něco oznámit.“

„Dokončíš studium ošetrovatelství?“ zeptala jsem se.

„Ne,“ zahihňala se sestra a pak celá rozzářená dodala: „Jsem těhotná!“ Máma okamžitě vyskočila na nohy s pronikavým radostným výkřikem. Táta dlouze a pomalu vydechl a zdálo se, že se zabořil o něco hlouběji do židle. Viděla jsem, jak očima sklouzl k mojí ruce, jako by se chtěl ujistit, že je na ní stále prsten čistoty, a teprve poté se mu podařilo vyloudit na tváři úsměv a vymáčknout ze sebe srdečnou gratulaci.

Zakroutila jsem prstýnkem na prstě a ucítila jeho známé zákruty a rýhy. Byl to tátův nápad. A já se ho dychtivě chopila, nedočkavá před celou církví slíbit něco, co pro mě ve dvanácti takřka nic neznamenal, jenom abych ukázala, že jsem lepší než sestra.

Samozřejmě že jsem o tom neměla vědět, ale slyšela jsem jejich hádku. Náš dům byl malý a stěny tenké. Jakkoli byla nyní Melissa ztělesněním oddaného mateřství, začala o něco dřív, než byl kdokoli v naší rodině ochotný připustit. Když tenkrát v noci u rodičů plakala, znala Peta jenom pár týdnů a právě nastoupila na univerzitu na obor ošetrovatelství.

Táta nekřičel. To nechal na mámě. Kdepak, táta byl klidný, ale neústupný. Pokud šlo o něj, moje sestra teď byla rodič a potřeby jejích dětí měly mít už navždy přednost před těmi jejími. Tak jako to udělali oni s mámou pro nás.

Každý Melissin argument táta přebil láskou. Útěchou. Sliboval pomoc. Peníze, hlídání, cokoli budou potřebovat. Nakonec prosil a hlas se mu při tom chvěl, jak polykal slzy. Do víkendů byla sestra zasnoubená a samý úsměv. Všechny plány, které měla do budoucna, byly zapomenuty. Copak mohou něčí sny ustát tolik lásky?

Věděla jsem, že ty moje ne.

Pochopitelně že táta nepředvídal Melissinu absolutní absenci rodičovských schopností.

Ucítila jsem zatahání za nohavici a podívala se pod stůl. Dřepěl tam rozesmátý Logan s baby karotkou zaraženou do půlky nosu. Odstrčila jsem židli, až se na dřevěné podlaze udělaly rýhy, a vstala jsem.

„Můžete mě omluvit?“

O pět minut později jsem seděla ve své šatní skříni, na kolenou notebook a v ruce telefon. Společenské oblečení hodné vysokoškolské kariéry mě obklopovalo jako kukla, na tváři mě škrábala krajka plesových šatů a po ruce mi klouzalo hladké hedvábí maturitní róby. Pořád byla slabě cítit parfémem a lakem na vlasy. Nasála jsem okolní vůni a snažila se zklidnit svoje bušící srdce. Doufala jsem, že skříň mi poskytne o trochu víc zvukotěsnosti pro účely hovoru, ke kterému se schylovalo. Stiskla jsem poslední číslici a přiložila si mobil na ucho. Ozvala se automatická nahrávka. Ulevilo se mi. Možná že nebudu muset s nikým mluvit. Zvolila jsem příslušné číslo a čekala.

„Plánované rodičovství. Jak vám mohu pomoci?“ Nemohla jsem se nadechnout. Slova mi uvízla v krku. „Haló?“ zaznělo tázavě z druhého konce drátu.

„Dobrý den, já bych se, ehm, potřebovala objednat.“ Bylo zahanbující, jak tence zněl můj hlas.

„A ohledně čeho se potřebujete objednat?“

Pevně jsem zavřela oči, jako bych přes stisknutá víčka mohla neslyšet, co se chystám říct. „Potřebuju...“ Jenže jsem to

nedokázala vyslovit. Už by se to nedalo vzít zpátky. „Dělám reportáž o potratech a chtěla bych, ehm, mluvit s doktorem.“

Následovala odmlka. Zdálo se mi, že trvá celou věčnost, ale nemohla to být víc než vteřina. Během ní se ve mně vzedmul pocit hanby a hrůzy, který jsem doposud násilím držela na uzdě, a hrozil se prodrat ven. Ale než jsem se mohla sesypat na hromádku škytavých vzlyků, operátorka našťěstí promluvila.

„Milánku, kolik ti je?“

„Sedmnáct.“ Další pauza. Delší.

„Můžu tě s tvou ‚reportáží‘ objednat k doktorovi, ale ve státě Missouri potřebuješ do osmnácti let souhlas rodičů. Půjde to?“ Hodnou chvíli jsem jen seděla ve své kukle z flitřů a saténu a nezmohla se na nic než rychlé a mělké nádechy, zatímco se něco uvnitř mě tříštilo na kusy.

„Ne. Nemyslím, že by to šlo. Existuje, ehm, nějaký způsob...“

„Můžeš si zažádat u soudu, ale to může chvíli trvat. A pravděpodobně bys potřebovala právníka.“ Řekla to jemně, ale vycítila jsem, že tento rozhovor už vedla nejednou a byla si přesně vědomá směšnosti svého návrhu.

„Aha. Dobře. To asi dělat nebudu. Ta reportáž není tak důležitá. Ehm, děkuju za pomoc.“ Mířila jsem prstem k tlačítku Ukončit hovor, když se sluchátko opět rozezvučelo.

„Na některých jiných místech nemusíš mít k... reportáži souhlas rodičů.“ Ukazováček mi ztuhl nad červeným symbolem.

„Vážně?“

„Ano. Kde bydlíš?“

„V Kolumbii.“

Nastalo ticho, zatímco se operátorka připojila k počítači. „Vypadá to, že nejbližší místo je pro tebe v Albuquerque.“

„V Missouri je také Albuquerque?“ zeptala jsem se zmateně.

„Ne.“